

paa en saadan Helligdag, naar han gik mellem Gadernes lange Rækker af tilskoddede Butiker og saa alle Parker og Spasereveje fulde af søndagsglade Borgere. Her kom en fednakket Herre med Næsen i Sky og Hænderne bag paa Ryggen, — en Jurist (skønnede han), maaske en Aagerkarl, en Tyvekæltring, der i en eller anden Kirke havde hentet sig Absolution for Ugens Synder og nu luftede sit genfødte Menneske med en Havannacigar i Munden. Og *der* kom en anden fednakket Herre, en Tvillingbroder til den første, med en yppig, blond Dame under Armen og en henrivende lille Pige ved Haanden, — en lykkelig Familjefader, der havde fundet sit Kald her i Livet som Agent i Tinknapper eller maaske grundet en velsignelsesrig Eksistens paa en Forretning med Kloset-papir. Og der kom Studenter og Soldater, leende unge Piger og surt smilende gamle Damer, alle udluftende hver sit lille, hyggeligt indrettede Sneglehus, der for dem betød den hele Verden. Beskedne Folk! Lykkelige Mennesker! Brave, rettroende Sidenius'er.

Han foer sammen ved det hæse Stød i en Dampfløjte. En stor Fragtdamper gled ud af Havnen under kraftige Stempel-slag. Solen spejlede sig i dens sortmalede Skrog, og Røgen væltede ud over Skorstensranden som Bunker af sort Uld. Kap-tajnen stod paa Kommandobroen med Haanden paa Signalski-ven. Over Agterstavnen saaes det engelske Handelsflag.

Der vaagnede ved dette Syn en heftig Længsel hos Per efter at rejse . . . efter at komme bort og begynde sit Liv fra nyt i en anden Jordbund, mellem andre Mennesker . . . at søge over til Amerika, til Avstralien eller endnu længere bort, til et andet fjernt og ukendt Land uden Degnesjæle og uden Kirkeklokker.

Tanken var ham slet ikke fremmed, Fristelsen ikke ny. Og hvad hindrede ham vel egentlig? Han kendte intet til den Hjemstavns Trolldomsmagt, som Neergaard hin Nat havde talt om og selv var bleven et Offer for. Med det gamle Nybo-derhjems forestaaende Opløsning vilde han tilmed miste sin allersidste Tilflugt herhjemme. Og *var* det ikke haabløst at vente sig nogen Fremtid i dette lille vanrøgtede Land, der af Skæbnen syntes bestemt til en snarlig Undergang? Han havde i disse Dage efter Højbaadsmandens Død ofte maattet tænke paa, hvad den Gamle havde fortalt ham om sit lange Livs Op-levelser, der strakte sig lige fra Skærtorsdagsslaget derude paa Reden, til hvilket han havde været Vidne fra sin Moders Arm,